

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 4/2021
10.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Бранка Дражић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Констанца Корањић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, у поступку по жалби предлагача против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 65/20 од 27.01.2021. године, дана 10.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4 г 65/20 од 27.01.2021. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 65/20 од 27.01.2021. године, одбијен је приговор предлагача ради убразања поступка и утврђивања повреде права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж 3000/19, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Против овог решења предлагач је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) одлучено је да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова у суду у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

У конкретном предмету, ценећи све критеријуме прописане за оцену повреде права на суђење у разумном року Апелациони суд у Београду је утврдио да је у овој правној ствари тужба ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању поднета дана 02.06.2017. године, да је пресуда у предмету Основног суда у Панчеву П 826/17 донета дана 28.12.2018. године и иста достављена пуномоћнику тужиоца дана 20.02.2019. године, а пуномоћнику тужених дана 14.02.2019. године. Пуномоћник тужиоца је изјавио жалбу дана 06.03.2019. године, првостепени суд је доставном наредбом од 02.04.2019. године наложио да се списи доставе Апелационом суду у Београду на поступак по жалби. Наведени спис Апелационом суду у Београду је

достављен дана 10.04.2019. године, а до подношења приговора дана 20.10.2020. године није одложено о жалби тужиоца.

Апелациони суд у Београду је побијаним решењем одбио приговор предлагача ради убразања поступка и утврђивања повреде права на суђење у разумном року, налазећи да није основан.

Ставом 1. члана 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да циљ овог закона јесте да се предупреди настајање повреде права на суђење у разумном року, док је према члану 5. истог закона, прописано да се приговор може поднети док се поступак не оконча.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак Апелационог суда у Београду да није дошло до повреде права предлагача на суђење у разумном року у предмету Гж 3000/19 пошто се трајање целокупног поступка у времену од 3 године и 4 месеца до дана подношења приговора, до када је другостепени поступак трајао годину и шест месеци не може сматрати непримерено дугим. Ово посебно имајући у виду да према устаљеној пракси Европског суда за људска права прихваћеној и у пракси судова у Републици Србији до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од 3 године у првој инстанци, 5 година у првој и другој инстанци заједно, као и 6 година укупно, уколико има места тростепеном одлучивању. Конкретно поступање другостепеног суда у поступку који се односи на приговор указује на околност да у моменту подношења приговора није наступила повреда права подносиоца приговора на суђење у разумном року који би његов приговор учинило основаним, сходно одредби члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којим су прописана мерила за оцену трајања суђења у разумном року. Осим тога, услед проглашеног ванредног стања у периоду од 15.03.2020. године до 07.05.2020. године, суд је имао обавезу само да поступа по хитним предметима из породичне материје, у поступцима извршења по привременим мерама у које не спада и овај предмет по тужби ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању.

Неосновани су наводи у жалби да поступак пред другостепеним судом траје дуже од законом прописаног рока од 9 месеци за доношење другостепене одлуке те да су наводи у побијаном решењу да тај рок представља орјентациони или оквирни рок неприхватљиви. Наиме, законом прописани рокови у којима другостепени суд треба да одлучи по жалби странке представљају инструктивни рок за суд, који је дужан да поштује редослед при одлучивању као и да предност да хитним предметима, што указује да непоштовање рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену

основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету. Непоступање суда по инструктивним роковима не доводи аутоматски до утврђења повреде права на суђење у разумном року и не дозвољава одвојено посматрање тог рока у односу на целокупан поступак, па трајање другостепеног поступка у дужини од 1 године и 6 месеци не може се сматрати непримерено дугим у склопу трајања целокупног поступка.

На основу члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у изреци.

**Судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић